

## Jeugdzorg dweilt met kraan open

**Het hoofdstuk Jeugdzorg van het volgende regeerakkoord is al geschreven. Maar zal het helpen?**

Moeten we enkele jaren wachten tot het aanbod volstaat en de preventie vruchten afwerpt?

Van onze redacteurs

Veerle Beel

Guy Tegenbos

Brussel

Vier jaar investeerde de regering extra geld in de uitbreiding en kwaliteitsverbetering van de jeugdzorg en bijzondere jeugdzorg. De opvangcapaciteit nam met tien procent toe. Maar de zorgvraag met zowat dertig procent. En zo zijn aan het eind van het verhaal de wachtlijsten nog groter dan bij het begin. En zijn wachtende ouders, begeleiders en veldwerkers nog wanhopiger dan voordien.

Dit verhaal staat symbool voor de hele welzijnssector. Het wijkt niet af van dat van de gehandicaptenzorg en van de kinderopvang: ook daar werd een sterke uitbreiding gerealiseerd, en ook daar nam de behoefte nog sterker toe dan het aanbod. Wat is dat toch met de welzijnssector? En wat loopt er mis in de jeugdzorg? En wat moet doen geloven dat het nieuwe plan voor de jeugdzorg wel soelaas zal bieden?

Want er is al een nieuw plan. Het hoofdstuk Jeugdzorg van het regeerakkoord van de volgende regering is al geschreven: door de ambtelijke experts, samen met de woordvoerders van de sector en met de aftredende minister; het is zo goed als unaniem aanvaard door de commissie Welzijn van het aftredend Vlaams Parlement.

Het zet in op ongeveer dezelfde speerpunten als het eerste plan. Voor ieder stukje van het zorgaanbod is er uitbreiding, stroomlijning en kwaliteitsverbetering voorzien. De preventieve zorg en eerstelijnsopvang worden versterkt, er komt meer ruimte voor het direct beantwoorden van zorgvragen en er wordt zwaar ingezet op innovatie.

Maar het enthousiasme van de beleidsmakers over dit plan staat in schril contrast met de wanhopige hulpkreten van veldwerkers en hulpzoekende ouders. En van scholen als die in Hoegaarden die almaar vaker als wachtlokaal dienen voor de jeugdpsychiatrie.

De tweede- en derdelijnsdiensten blijven op volle capaciteit werken, terwijl de eerstelijnsdiensten dol draaien: zij zouden de lichte gevallen moeten behandelen, maar komen daar niet aan toe omdat ze met de zware gevallen bezig blijven terwijl die wachten op de tweede- en derdelijn.

Is het een kwestie van enkele jaren wachten tot het aanbod voldoende uitgebreid is en de preventie vruchten begint af te werpen? Of moet de geleidelijke 41-stapjesstrategie afgewezen worden en moet meteen een kwantumsprong worden gemaakt? Een verdubbeling van mensen en middelen? Dat is moeilijk: een pak jeugdpsychiaters opleiden bijvoorbeeld vergt tien jaar.

Of moet radicaal voor een ander spoor gekozen worden? De afbouw van aparte jeugdwelzijnsstructuren en de integratie ervan in het zorgbeleid van de scholen, zoals de Finnen

min of meer doen? Niemand weet het. Ook al omdat niemand weet waarom er meer jongeren en meer gezinnen ontsporen dan vroeger. Laat staan dat we weten hoe dat te keren.

[www.standaard.be/jeugdzorg](http://www.standaard.be/jeugdzorg)

© 2009 Corelio